GeniaaL gedacht

We willen meningen horen. Meningen van ingenieurs over wat hen nauw aan het hart ligt, meningen van niet-ingenieurs over ingenieurs en ingenieuren, alles wat des mensen is, kan en mag aan bod komen. Als het maar 'uw gedacht' is, mijn gedacht.

ADHEMAR BULTHEEL

Adhemar Bultheel is professor-emeritus aan de Faculteit Ingenieurswetenschappen, verbonden aan de Afdeling Numerieke Analyse en Toegepaste Wiskunde van het Departement Computerwetenschappen. Hij heeft jarenlang opleidingsonderdelen in de toegepaste wiskunde gedoceerd en is dan ook een vaste waarde in de herinneringen van vele alumni.

'De meest afschrikwekkende uitwas van de midlife fitnessrage is echter het mannelijke fenomeen van de mamil.'

MAMIL

Midlife is zo een van die Engelse termen waar geen echt Nederlands equivalent voor te vinden is of toch geen dat precies dezelfde lading dekt en dezelfde affiniteit of aversie oproept. Wat het juist oproept hangt af van welke helft men halfvol of halfleeg vindt zo midden in het leven.
Ik weet niet waaruit een midlife crisis bestond in de middeleeuwen toen de gemiddelde levensduur rond de veertig jaar lag. Misschien vertrokken die mensen in hun midlife wel op kruistocht of naar Compostella. Toen de levensverwachting verdubbelde verschenen symptomen ook pas vanaf veertig. Mannen concretiseerden dat met een zware motor of een sportwagen en gingen op zoek naar vrouwen van half hun leeftijd. Ook vrouwen konden meno-transformeren in cougars of met een oudere goeroe gaan dwepen. Maar dat is nu allemaal niet meer in. Dat hoorde bij de babyboomers en de gesettelde hippies, die het hadden over 'A whiter shade of pale'. Nu zitten we met een donkerder generatie van 'Fifty shades of grey'. De nieuwste trends zijn sterk gestuurd door een maniakaal bodyfetisjisme. Ik kan me niet van de gedachte ontdoen dat dit iets met vrouwen-emancipatie te maken heeft. Mannen zijn traditioneel de jagers en zijn geneigd om hun lichaam in vecht- en jachtconditie te houden door haantjesachtige fysieke sporten te beoefenen. Historisch hadden de meeste vrouwen de opvoedende en huishoudelijke taken, waardoor zij meestal voor de rauwkost en het stuk fruit bij de brooddoos zorgden en nauwlettend een boekhouding van calorieën bijhielden. Hun lichaam zorgde immers zowel voor de babymelk als de allesgenezende moederkeszalf.

Dat is natuurlijk allemaal oude koek, maar toch resoneert dit nog steeds in onze gemechaniseerde en geautomatiseerde dienstenmaatschappij. Het statussymbool auto werd dagdagelijks gebruikt voor het woon-werkverkeer en in de weekends om met frigoboxen onze beperkte stranden te gaan bevolken of om een bezoek te brengen aan Bokrijk of de waterval van Coo.
De fysieke beweging zakte naar een diepte-punt. Vrouwen waren de eersten om dat te beseffen en als manlief en de kinderen de deur uit waren, ontdekten zij de ochtend-gymnastiek op de radio. Michel Bottu had meer tijd nodig om te beschrijven hoe je armen en of benen moest bewegen dan dat er tijd over bleef voor de eigenlijke oefening. Menige huismoeder heeft in de spoed medisch haar ledematen moeten laten ontwarren wegens te enthousiaste turnoefeningen. Later kwamen aerobics en de workouts die Jane Fonda op tv demonstreerde. Het joggingpak met slobberbroek en sweatshirt werd een normaal straatverschijnsel. Modekoningen zagen het onelegante daarvan al gauw in en zweetbanden en leggings met been-warmers werden de nieuwe must. Tegenwoordig vervagen alle grenzen en hangen hoodies in de dressing van zowel sporters en hackers als drugskoeriers. Voor sporters kan elke outfit en niet veel meer dan een topje en shorts volstaan om te starten met het achternahollen van Evy Gruyaert, of elke andere jog-, spin-, of zumba-activiteit. En de gelijkschakeling beider kunnen is ook hier doorgedrongen want hoewel Zumba voor mannen nog wat in de taboesfeer zit, zijn er steeds meer mannen die moedig uit de kast komen met een Me-Too-verhaal over hun Zumba-moves. Start-to-run, joggen en spinnen zijn bewegingsvormen die zonder

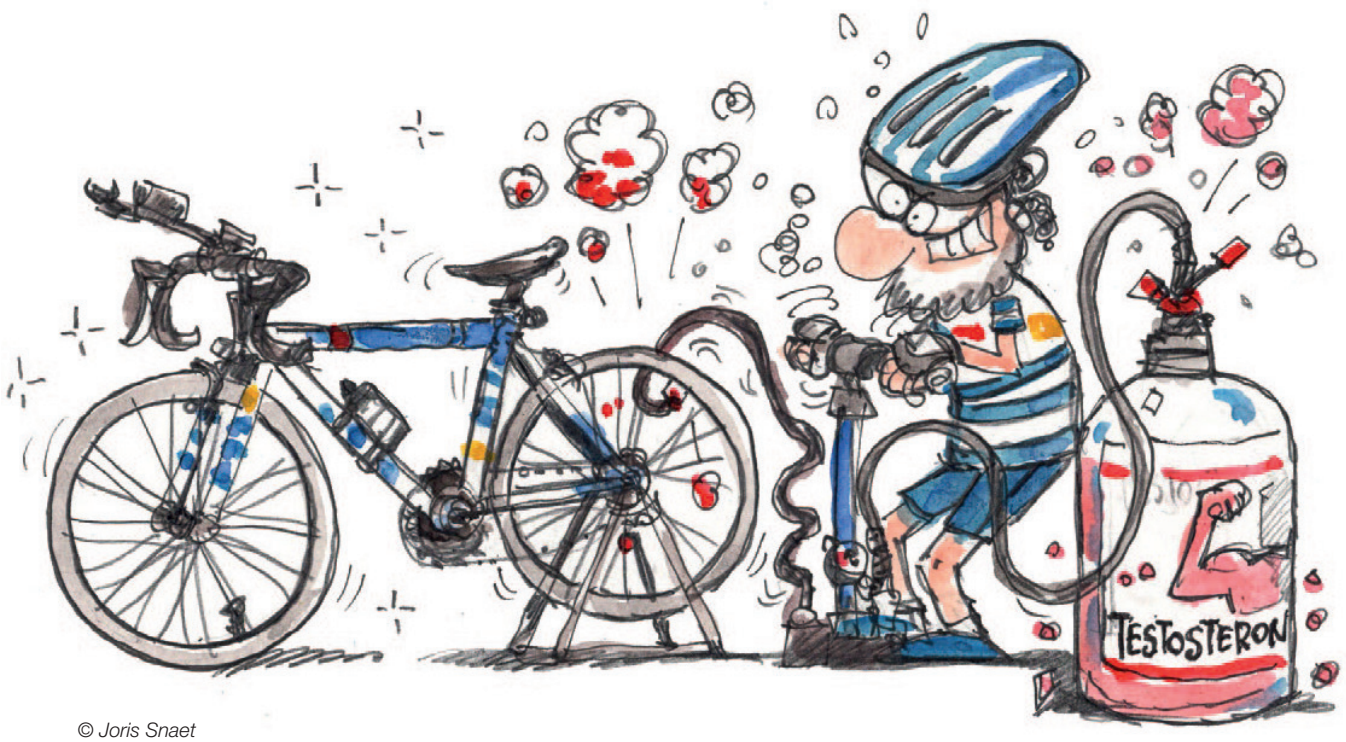

© *Joris Snaet*

problemen zowel door mannen als vrouwen op gelijke voet beoefend worden.

Als ik 's morgens naar de campus fiets, kom ik soms oma's of opa's tegen in een wat te losse short waaruit bleke magere benen steken. Zwaar hijgend geven ze een sjokkende imitatie van een jogger ten beste. In een opwelling van bezorgdheid vraag ik me dan soms af: zullen zij nog thuis geraken? Maar dan denk ik dat ze dat niet voor de eerste keer doen. Goed gespierd kan je hen niet noemen, want hun armen en benen schijnen voornamelijk uit pezen te bestaan, zonder een gram vet en met een overschot aan huid, wat doet vermoeden dat die er ooit wel zijn geweest, het vet en de spieren bedoel ik. Maar echt bezorgd ben ik pas voor XXL-junkies van jonge tot middelbare leeftijd. Zij zijn voorzien van oortjes en een gsm-houder op de mollige bovenarm. Hevig transpirerend en naar adem happend deint de massa op en neer terwijl ze meer ter plaatse trappelen dan echt vooruitkomen. Nee die zijn nog lang niet thuis. Maar het kan ook anders, want de e-bike heeft zijn intrede gedaan in het woon-werkverkeer. Ik word onder stevig belgerinkel bijna van mijn sokken gereden door zowel mannen als vrouwen die me voorbij zoeven zonder enig spoor van inspanning.

De meest afschrikwekkende uitwas van de midlife fitnessrage is echter het mannelijke fenomeen van de mamil. Deze 'middle agedman in lycra' verplaatst zich meestal in groep en op twee wielen, want met de klikpedaalschoenen is hij een eerder hulpeloze wandelaar. Hij hijst zich in fluo-kleuren die pijn doen aan de ogen, wuift een kushand naar zijn weekendweduwe en vreet kilometers aan een roekeloze snelheid. Argeloze wandelaars springen verschrikt in de berm als zo een stampede van briesende en snuivende pedaalridders voorbijraast. Wat misschien begon als een hobby met benefi(e)ts, op aanraden van de vrouw, is uitgegroeid tot een competitieve accumulatie van duizenden kilometers per jaar. Daarvoor moet getraind worden, weer of geen weer. Ik word dus ook wel eens geconfronteerd met een losgeslagen mamil die zijn komst roepend aankondigt (een fietsbel verstoort de aerodynamica). Nog voor ik de kans krijg met fiets en al naar het voetpad uit te wijken word ik met een vloek en een vet Limburgs 'gee toewres menneke' naar huis gezonden. Voor alle duidelijkheid, ik heb het niet over de nepmamils die wel enige gelijkenis vertonen. Dat zijn de pensionados die zich als zwermen hommels fietsend verplaatsen van terrasje naar terrasje om daar de trappistennectar op te nemen. Ook zij waaieren uit over Vlaamse wegen langs beemd en heg tot groot ongenoegen van opgehouden automobilisten. Nee, ik heb het over de echte mamils die ook professioneel uitgerust zijn met het laatste model helm, een computer op het stuur en een speciale zonnebril met perforaties en ingebouwde lenzen om het aandampen te voorkomen. Ik las ook dat ze streven naar een Pareto-optimum wat hun uitrusting betreft. Het na te streven aantal fietsen is steeds n+1 als n het aantal fietsen is dat ze op dit moment hebben. Daarbij wordt geprobeerd om zo dicht mogelijk het maximum s-1 te bereiken, waar s het aantal is dat tot een definitieve inzet van een scheidingsprocedure door hun vereenzaamde partner zal leiden, tenzij die een mawil is natuurlijk.